

Rocher

Tots sabem que enguany se celebra el 500é aniversari de la Font de Company. Amb este motiu, al programa de festes, a més del pregó actual, es va publicar un altre del 1972 l'autor del qual fou Francisco Puig Villarroya, més conegut per Quiquet de Sorolla.

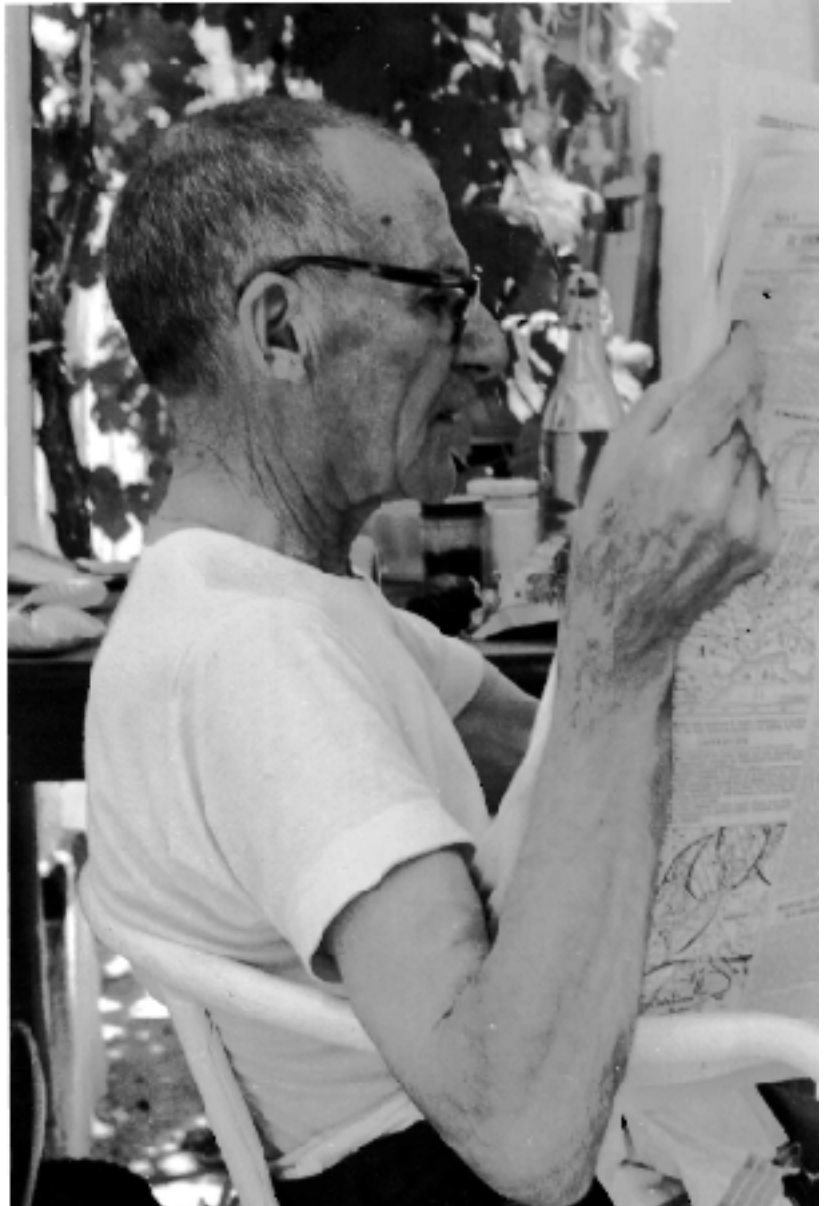
La seua filla, Emilieta, en llegir l'escrit de son pare, va pensar que no estaria malament que al Tossal es publicaren d'altres escrits i treballs de Quiquet que, fins ara, han romàs inèdits i que, de ben segur, tindrien un gran interès etnogràfic.

Pensat i fet, Emilieta m'ha fet arribar tot un "llibre" de fulls mecanografiats i enquadernats on Quiquet fa un repàs a les seues pròpies vivències de la guerra civil i també a tots aquells costums, pràctiques, tradicions que ha conegut i que inclús va investigar.

Si tenim en compte que Quiquet va nàixer al 1892, podem deduir que les seues declaracions tenen, doncs, un valor etològic important i valuós. Sobretot per als covarxins.

Abans d'entrar ja en matèria, Emilieta (la seua filla) em va contar que Quiquet va nàixer el 28 de febrer de 1892 i, després de viure 90 anys, va finir al 1982. De menut va estudiar al col·legi de carmelites descalços de Tarazona (Saragossa) i que per problemes de salut va haver de tornar a les Coves on va treballar de pintor. Allí es va casar i va tindre tres fills: Juanjosé, Paco i Emilia. Els seus "vici" eren llegir, escriure i tirar fotografies. Quan en 1961 es va jubilar, se'n va anar a Barcelona amb la seua filla. Allí va adquirir un quart "vici": visitar tots els palaus, exposicions i museus que va poder. Tot i sense abandonar les anteriors inclinacions.

Esta biografia sembla curta, però llegint tot el que va escriure he pogut comprovar com va tindre una dilatada vida intel·lectual i un interès fora del comú per tal que es preservaren aquells coneixements que ell considerava valuosos. Era totalment conscient de la importància que les seues paraules tindrien en un futur. Tal vegada per tal d'evitar que algunes situacions pogueren tornar a repetir-se.

Bo. Entrem en matèria. Emilieta em va donar llibertat perquè jo mateix seleccionara aquells textos que considerara més interessants per publicar-los al Tossal Gros. I això he fet. Primer de tot m'he llegit el llibre sencer i després he triat. Consta de 82 pàgines a una sola cara i estan recopilats també tots els seus pregons de festes que es van publicar als diferents programes i algun de no publicat.

Començaré reproduint, de forma literal, a partir de la pàgina 80, que parla de com es divertien els covarxins a les darreries del s.XIX i principis del s.XX.

Aunque parece que en otros tiempos eran mejores, en unas cosas sí, y en otras no. En lo que mejor era entonces, era divertirse sana y honestamente, los